

Kovács András Ferenc

CABARET EUROPAYEN: KUPLÉ A SCHENGENI ZENGERÁJBUL

*A „Latricana Transsylvanica Dilemmata”
című canzonierébül ollóztam:
Lászlóffy Aladárnak küldöm szeretettel*

„Nos, kisebbséged hogy hagy zengeni,
Költő? Fogyton magyar dalt nemzeni?”

Kisebbségnél nagyobb a *zengeni*,
Hisz több az *én*, s szajhább a szende *mi*!

„De kisebbségben hogy mersz zengeni,
Ha már torkodra forrt a penge?... Ni!”

Hát ott is úgy kell feszten zengeni,
Mint bárhol másutt, s nem feszengeni!

„Mégis: Miként tudsz szépen zengeni,
Erdély legébe fennen lengeni?”

Mondottam: úgy kell verset zengeni,
Amint s ameddig lelked engedi.

„Viszont ha bölcsőd fátum rengeti?
Idegszálad ha balsors pengeti?...”

Bár összmagyar nép megszeretgeti,
S rém hírnevét szét, elkerengeti:
Azonban Erdély nem Ngorongoro,
Rezervátum, székely Serengeti,
Nemzeti park – csak ledorongoló.

„Hanem honodban hogy bírsz zengeni,
Erdélyi búban gondon tengeni?...”

Amíg Isten s a *bonton* engedi –
Bár messze Párizs, London, En Gedi!

„Pedig furcsállom: hogy tudsz zengeni,
Ha vízumod sincs, mondjuk, schengeni?”

Fenét! Attól fogok még zengeni –
Semmint épp Schengenért esengeni!

„Magyarnak magyar nyelven zengeni!
Sokat segítettünk ebbe’, nemde, mi?!”

Hát hagyjatok már nyugton zengenem,
Mert sejtem én, hogy lyuk van Schengen!
S ha tán nem érti szittyá szlengemet,
Europe se mind temessen engemet –

Csókoltatom különben Schengemet!

Marosvásárhelyt, 1998. április 11-én

NOVELLAPÁLYÁZAT

Kálnay Adél

KÉP A FALON

Aliz már napokkal az utazás előtt a kastéllyal álmodott, s minden álmában másféleképpen látta. Egyszer teremről teremre járt egy hatalmas épületben, ahol minden rózsaszín volt és csipkés, a termekben mindenféle idegen emberek nyüzsögtek, fehér parókája volt mindnek és magas sarkú cipője. Egy másik alkalommal sötét és titokzatos kastélyt látott, félelmetes árnyak vetődtek a falakra, s egyetlen emberrel sem találkozott. A legszebb álma az volt, amikor a kastély közepén volt egy tó, gyönyörű kövekkel kirakva, és csillogó kék vizén hattyúk ringatóztak. Nem szeretném, ha csalódnál, mondta anyja, ez egyáltalán nem olyan kastély, mint amiket a mesékben szoktak leírni. De azért igazi, nem?, mondta Aliz, és könnyörögve nézett anyára. Akkor anyja megnyugtatta, igazi, persze, hogyne volna igazi. Utolsó este Aliz még imádkozni sem tudott az izgalomtól. Hunyd le gyorsan a szemed, és aludj, biztatta anyja, különben nem bírsz majd felkelni. Korán indulunk. Lehunyta hát a szemét, de úgy érezte, képtelen elaludni, s mikor hajnalban anyja megrázta rajta a takarót, biztos volt benne, hogy valóban nem aludt egy szemet sem, csak feküdt behunyt szemmel, s mindenfelé gondolt. A nap épp hogy felkelt, mire kiértek az állomásra. A vonatba már be lehetett szállni, de anyja még